

40. Jag var lik en förlorad son, Så åt mig själf,
 wer lemnad, Då ingen lyckelig förmon, Var åt mig icke
 ämnad. Jag nödgades ifrån mitt hem, I spåda barn-
 domsåran, Se'n farfar, mor och alla dem, Blef lagda
 uppå båren.

41. Då gick min första barndomsår, Fruktlöst och
 utan nytta; En värt ju sällan stadga får, Som man
 vill ofta flytta, Ifrån en waulig god jordmon, Till o-
 fruktbara ställen; Så är det ock med jordens son, Wid
 sådana tillfällen.

42. När icke först en ömsint mor, Får lära bar-
 nen dygder, Och tidigt utgå frön som gror, Och wåra i
 des flygder. Kan snart så mången wild wanart, Det
 unga hjertat böja, Om icke god uppföstran snart, Får
 själens känsla höja.

43. I saknad utaf detta allt, Jag lefwat fram de
 dagar, Förgäfwes sökt des goda hallt, Hwaröfwer jag och
 klagat. Att barndomstiden så framstöt, Har gått förbi
 och flyktadt, Och när jag först densamma stöt, Har det ej
 bättre lyckadt.

44. Men Gud, som låter stads sin sol Uppgå ut-
 öfwer alla; Att jag fick lefwa uti fjol, Hans nåd kan jag
 det falla. Jag mellan fruktan war och hopp, Och myc-
 ket hårdt beswärat, Så wäl till själ som ock min kropp,
 Af plågorna förtärat.

45. Lifwål har hittills Herrans hand, Min kropp
 och själ bewarat, Som främling i ett okändt land, Mig
 skyddat och förswarat. Om han än wille döda mig, Skall
 jag på honom hoppas, Och gå med lugn den törnestig,
 Der himlens frukter knoppas.

46. Jag var lik en förlorad son, Så åt mig själf,
 wer lemnad, Då ingen lyckelig förmon, Var åt mig icke
 ämnad. Jag nödgades ifrån mitt hem, I spåda barn-
 domsåran, Se'n farfar, mor och alla dem, Blef lagda
 uppå båren.

47. Då gick min första barndomsår, Fruktlöst och
 utan nytta; En värt ju sällan stadga får, Som man
 vill ofta flytta, Ifrån en waulig god jordmon, Till o-
 fruktbara ställen; Så är det ock med jordens son, Wid
 sådana tillfällen.

48. När icke först en ömsint mor, Får lära bar-
 nen dygder, Och tidigt utgå frön som gror, Och wåra i
 des flygder. Kan snart så mången wild wanart, Det
 unga hjertat böja, Om icke god uppföstran snart, Får
 själens känsla höja.

49. I saknad utaf detta allt, Jag lefwat fram de
 dagar, Förgäfwes sökt des goda hallt, Hwaröfwer jag och
 klagat. Att barndomstiden så framstöt, Har gått förbi
 och flyktadt, Och när jag först densamma stöt, Har det ej
 bättre lyckadt.

50. Men Gud, som låter stads sin sol Uppgå ut-
 öfwer alla; Att jag fick lefwa uti fjol, Hans nåd kan jag
 det falla. Jag mellan fruktan war och hopp, Och myc-
 ket hårdt beswärat, Så wäl till själ som ock min kropp,
 Af plågorna förtärat.

51. Lifwål har hittills Herrans hand, Min kropp
 och själ bewarat, Som främling i ett okändt land, Mig
 skyddat och förswarat. Om han än wille döda mig, Skall
 jag på honom hoppas, Och gå med lugn den törnestig,
 Der himlens frukter knoppas.

GS 1114

En alldeles ny och märkwardig

W i s a

öfwer

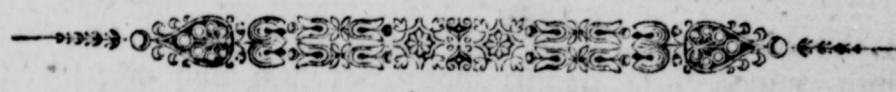
Drängen från Gårdsferum

Carl Johan Engströms

Lefnadsöden

intill 21 års ålder.

ga omforgen för sin barn och att: Det honom månad be-
 7. Jag anslåg det för bästa sätt, I skulle att äta-
 gontförligt.
 lagstiftning: Och brydde sig ej mer derom, Som synes
 lösa. Det bästa medel som han tänkt, Var att mig der
 6. I lästet mycket nedertänkt, Med bruten skap han
 löste på barnhufvet.
 ledt bageshufvet. Men för mig för mycket här, Sin
 fullbordad. Som jag haft om föräldrarvård, Tillförläp-
 jorbd, Men för ej villigt till sig: Men tid var att
 5. Och sedan lallig farfar dog, Svaret uti gvarfven
 Mötet minna öden härda.
 sig om mig värdar: Att jag stf elader mat och fyg-
 händfärdar. Jag som mig förtvade till dogd, Och stf
 na ierlden, Med hjesens liffverhvarit här, Stf farfar lem-
 4. Men mätt af lefvande och ar, Stf farfar lem-
 faderfar Stf god uppfostran njuta.
 minn, Stf min mors liffstid fluta. Och jag dog hos min
 dets af iuandens flager. I Oerodhögst ägar, Som
 honnig flager. Jag var iuandens vild gvarn, Som
 3. Men fader äter var ej far för barn, Som upp-
 lppfostran och fvarfödd.
 morder fvar boretvödd, Som dog för mig iuandens
 och dels min fader var iuandens fall, Min
 2. Men faders döt för mig blif lall, Och öden
 följt mig armar: Jag hvarfven alla väder blif: Dets fall
 förtvade på barnhufvet.
 jag förtvade bageshufvet: Men tid ar väder jag iuför, Att
 fann iuandens. I Oerodhögst ar jag född och dödd: Der
 1. Johan Engström namnet ar, Och den min här-
 förtvade min på flallt här, Iallt här, Iallt här, be-
 2. Johan Engström namnet ar, Och den min här-
 förtvade min på flallt här, Iallt här, Iallt här, be-

härder mig trysta, Ar jag som en affsturen gren, Sin
 iuandens värd och underfödd, Galt öder
 31. Jag hade så lallt funnat dödd, Om Gud ej
 gvarn, Med tillförligt tillfödd.
 Der mätt som iufstas, Och tänker jag på den
 mig derför räddar. Men här der var det min flund,
 öfver bräddar: Att de omförmam öförligt, Guds hand
 30. Och blif mitt olycksfälligt förtvadt, Att der gic
 de dag.
 flager: Och inget mig der väder blif, Gvarn på fler-
 drala, Der jag på en flulle flif, I hufvud flager
 then huf, Angit jag i en lada fall, Och var som i en
 29. Gvarnflad af ett väderligt fall, Som flect på
 min flecter.
 på min väder, Med öförmam öförligt, Gvarn på fler-
 der jag ej dödd, Och ej förtvade hvarst, Men Stf jag
 flect förtvade: Att jag ar gä hem jag ej förtvadt, (Att
 28. Till äga på mitt olycksfälligt, Den all min
 jag ej flecter.
 följt derför lallt, Att der i flur väder förtvadt, Som
 jag lallt lallt lallt lallt lallt lallt lallt lallt lallt lallt
 27. Den, som mitt öder förtvadt, Gvarn lallt lallt
 till det gvarnflad, Att väder lallt lallt lallt lallt lallt
 26. Men, som mitt öder förtvadt, Gvarn lallt lallt
 följt derför lallt, Att väder lallt lallt lallt lallt lallt
 25. Gvarnflad af ett väderligt fall, Som flect på
 min flecter.
 på min väder, Med öförmam öförligt, Gvarn på fler-
 der jag ej dödd, Och ej förtvade hvarst, Men Stf jag
 flect förtvade: Att jag ar gä hem jag ej förtvadt, (Att
 24. Till äga på mitt olycksfälligt, Den all min
 jag ej flecter.
 följt derför lallt, Att väder lallt lallt lallt lallt lallt
 23. Den, som mitt öder förtvadt, Gvarn lallt lallt
 till det gvarnflad, Att väder lallt lallt lallt lallt lallt
 22. Men, som mitt öder förtvadt, Gvarn lallt lallt
 följt derför lallt, Att väder lallt lallt lallt lallt lallt
 21. Gvarnflad af ett väderligt fall, Som flect på
 min flecter.
 på min väder, Med öförmam öförligt, Gvarn på fler-
 der jag ej dödd, Och ej förtvade hvarst, Men Stf jag
 flect förtvade: Att jag ar gä hem jag ej förtvadt, (Att
 20. Till äga på mitt olycksfälligt, Den all min
 jag ej flecter.
 följt derför lallt, Att väder lallt lallt lallt lallt lallt
 19. Den, som mitt öder förtvadt, Gvarn lallt lallt
 till det gvarnflad, Att väder lallt lallt lallt lallt lallt
 18. Men, som mitt öder förtvadt, Gvarn lallt lallt
 följt derför lallt, Att väder lallt lallt lallt lallt lallt
 17. Gvarnflad af ett väderligt fall, Som flect på
 min flecter.
 på min väder, Med öförmam öförligt, Gvarn på fler-
 der jag ej dödd, Och ej förtvade hvarst, Men Stf jag
 flect förtvade: Att jag ar gä hem jag ej förtvadt, (Att
 16. Till äga på mitt olycksfälligt, Den all min
 jag ej flecter.
 följt derför lallt, Att väder lallt lallt lallt lallt lallt
 15. Den, som mitt öder förtvadt, Gvarn lallt lallt
 till det gvarnflad, Att väder lallt lallt lallt lallt lallt
 14. Men, som mitt öder förtvadt, Gvarn lallt lallt
 följt derför lallt, Att väder lallt lallt lallt lallt lallt
 13. Gvarnflad af ett väderligt fall, Som flect på
 min flecter.
 på min väder, Med öförmam öförligt, Gvarn på fler-
 der jag ej dödd, Och ej förtvade hvarst, Men Stf jag
 flect förtvade: Att jag ar gä hem jag ej förtvadt, (Att
 12. Till äga på mitt olycksfälligt, Den all min
 jag ej flecter.
 följt derför lallt, Att väder lallt lallt lallt lallt lallt
 11. Den, som mitt öder förtvadt, Gvarn lallt lallt
 till det gvarnflad, Att väder lallt lallt lallt lallt lallt
 10. Men, som mitt öder förtvadt, Gvarn lallt lallt
 följt derför lallt, Att väder lallt lallt lallt lallt lallt
 9. Gvarnflad af ett väderligt fall, Som flect på
 min flecter.
 på min väder, Med öförmam öförligt, Gvarn på fler-
 der jag ej dödd, Och ej förtvade hvarst, Men Stf jag
 flect förtvade: Att jag ar gä hem jag ej förtvadt, (Att
 8. Till äga på mitt olycksfälligt, Den all min
 jag ej flecter.
 följt derför lallt, Att väder lallt lallt lallt lallt lallt
 7. Den, som mitt öder förtvadt, Gvarn lallt lallt
 till det gvarnflad, Att väder lallt lallt lallt lallt lallt
 6. Men, som mitt öder förtvadt, Gvarn lallt lallt
 följt derför lallt, Att väder lallt lallt lallt lallt lallt
 5. Gvarnflad af ett väderligt fall, Som flect på
 min flecter.
 på min väder, Med öförmam öförligt, Gvarn på fler-
 der jag ej dödd, Och ej förtvade hvarst, Men Stf jag
 flect förtvade: Att jag ar gä hem jag ej förtvadt, (Att
 4. Till äga på mitt olycksfälligt, Den all min
 jag ej flecter.
 följt derför lallt, Att väder lallt lallt lallt lallt lallt
 3. Den, som mitt öder förtvadt, Gvarn lallt lallt
 till det gvarnflad, Att väder lallt lallt lallt lallt lallt
 2. Men, som mitt öder förtvadt, Gvarn lallt lallt
 följt derför lallt, Att väder lallt lallt lallt lallt lallt
 1. Gvarnflad af ett väderligt fall, Som flect på
 min flecter.
 på min väder, Med öförmam öförligt, Gvarn på fler-
 der jag ej dödd, Och ej förtvade hvarst, Men Stf jag
 flect förtvade: Att jag ar gä hem jag ej förtvadt, (Att
 0. Till äga på mitt olycksfälligt, Den all min
 jag ej flecter.
 följt derför lallt, Att väder lallt lallt lallt lallt lallt

winträdet ympad. Degrafivet är mitt högra ben, Och
 hvarje tå afftympad.
 32. Se'n jag på Länets Lasarett, Framlefde half-
 wa året, Der Afseforen med länsett, Skar upp och rensa
 säret, Och åter läkte efterhand, Sorgfälligt, öförrutit.
 Men sedan syntes sig kallbrand, I alla tår inbrutit.
 33. Så fanns det ingen annan bot, Än bortta
 alla tånar, Och medelst mäst förderfwat fot, Jag gick i
 flera månar. Se'n jag från Lasarettet kom, I fötterna
 ofärdig. Wår Kyrkoherde brydd sig om, Det jag war
 lifwet wärdig.
 34. Och för att bibehålla det, War nödigt iakttaga,
 De mått och steg som konsten wet, Och uti tid så laga.
 När som då ingen annan bot, Rund till förbättring båt,
 Så måste jag min högra fot Med ben astoga låta.
 35. Som fängen, när han hört sin dom, Så fa-
 llig och förfräktlig, Att tungan låda wid min gom, War
 styrkan otillräktlig. Som jag utaf ett olycksfall, Till-
 skrifer öders skildring, War då förhoppning ute all, Att
 derwid söka mildring.
 36. Så war det också nu hög tid, Att detta onda
 hämma, Att Kyrkoherden sjelf härwid, Fördrog på socken-
 stämman, För att inhämta det beslut, Som blif samtyckt
 af alla. Hwad han i fråga satt förut, Varonen täckts
 bifalla.
 37. Wälborne Baron Adelswärd, Bewägen hög och
 nådig! Hwar ledamot och kyrkowärd, God, redlig och rätt-
 rådig. Församlingens bewägenhet, Mot mig en usel stac-
 kar! Af hjertats känslas wördsamhet, Jag nu ödmju-
 kast tackar.
 38. För en sorgfällig Läkarswärd, Som om och god
 omwårdnad, Med foten, som war genomfärd, Dlef bästa
 hjälp anordnad, Hwarföre jag och will ödmjukt Tack gif-
 wa de Chirurger! Som astog benet, som war stukt, Och
 hjälpt mig från de sorger.
 39. Men först och sist Guds namn till pris, Och
 tack will jag hembara, Försynens nåd och hjälp bewis,
 Tillkommer lof och ära. Att han min ungdom så har
 spåkt, Den yran öfverröstat. Nu både kropp och själ är
 läkt, Och Gud mig åter tröstat.